

ταν τελοσπάντων οι γονείς του δεν έφρόντισαν να τον συνειθίσουν να τρώγη ώμων κρέας... έ, αυτός ο άνθρωπος εμπορεί κάποτε να εύρεθή πολύ στενοχωρημένος εις την 'Αφρικήν!

— 'Α, γιατρέ, είπεν η Κοραλία γελοῦσα, νομίζω ότι είσθε υπερβολικός, ότι κάμνετε τὸν δύσκολον και τὸν λαίμαργον. Με αὐτὰ τὰ ὠραία ὀπωρικά, πού παράγει η̄ εύλογημένη αὐτὴ χώρα, ε̄χει κανεὶς ἀνάγκη μαγειρείου; 'Ημεῖς τουλάχιστον ποτὲ δὲν ἠσθάνθημεν τὴν ἔλλειψίν του.

— 'Ομίλει διὰ τὸν ἑαυτὸν σου μόνον, Κοραλία! διεμαρτυρήθη ζωηρῶς ὁ Γεράρδος. 'Εγὼ τουλάχιστον θὰ εἶδνα εύχαρίστως ὅλους τοὺς κοκκοφοίνικας και ὅλες τίς βανάνες, πού μου πέφτουν εἰς τὸ μερτικὸ μου, μόνον γιὰ ἓνα μπιφτέκι!

— 'Λοιπὸν, σὲ λίγο θὰ λάβῃς τὴν εύχαρίστησιν να φάγῃς ἓνα, Γεράρδε! ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός. Χάρις εἰς τὸν κύριον Βέμπερ, ὁ ὁποῖος κατεσκευάσε τ' ἀπαιτούμενα σκεύη και ἐργαλεῖα, και χάρις εἰς τὸν κύριον Βρανδεβένην, ὁ ὁποῖος εὔρεστάδιον νάναπτύξῃ τὴν ἔξοχον τέχνην του, ἡ τράπεζά μας δὲν εἶνε ἀξιοκαταβρόνητος. Καὶ εἰς τὴν τέχνην τοῦ κ. Βρανδεβένην, ἡ ὁποία τὸν ἔκαμε δημοτικώτατον, ὀφείλομεν μέγα μέρος τῆς ἐπιρροῆς μας εἰς αὐτὸν τὸν τόπον ἀλήθεια, φίλτατε Βρανδεβένη!

— 'Ω, ἔκαμε μετριοφρόνως ὁ 'Αρχιαιτιστής νομίζω ότι ὁ ἰατρός εἶνε υπερβολικός. 'Αν ἡ θέσις μας ἐβεβλιώθη τόσο πολὺ, αὐτὸ ὀφείλεται μάλλον εἰς τὴν ἐπιρροὴν τοῦ κ. Λωμόνδος, παρά εἰς τὴν τέχνην μου. 'Εν τοῖσις ὅμως, δὲν θέλω και να ὑποτιμῶ τὸ ἐπάγγελμα τὸ ὁποῖον διὰ πολὺν καιρὸν ἐξήκησα ἐντίμως και, τολμῶ να εἶπω, μετὰ τινοῦς ἐπιτυχίας. Τίποτε δὲν εἶνε ἱκανὸν να διαθέσῃ καλλίτερα τὸν ἄνθρωπον, ὅσον ἡ καλὴ κουζίνα ἓνα λαμπρὸν γεῦμα εἴμπορεῖ να ἔχῃ ἀνυπολόγιστος συνέπειας. Δὲν ἐνθυμεῖσθε τί σας ἔλεγα διὰ τὸν μακαρίτην λόρδον Φαίρφιλδ; ...

— 'Μὰ γιὰ αὐτὸ και οἱ Ματαβέλοι, ὑπέλαβεν ὁ κ. Μασσαί, φοβοῦνται τόσο πολὺ μὴ μας χάσουν. Καὶ ἂν ἐπρόκειτο να ἐκλέξουν, μού φαίνεται ότι ὁ 'Αρχίατρος, ὁ Μέγας 'Οπλοδιδάσκαλος και ὁ Βασιλεὺς μαζί, ἐξέζυζαν εἰς τὴν πλάστιγγα πολὺ ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸν 'Αρχιαιτιστήν!

— 'Η πρὸς τ' ἀριστερὰ καλύβη, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Λωμόνδος, εἶνε ἀκριβῶς τὸ σπῆτι τοῦ κυρίου Βρανδεβένην. 'Εκεῖ μέσα μαγειρεῖται τὰ ... ἀρίστουργήματά του. Καθὼς βλέπετε, ὀλίγον ἀπέχει ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα, εἰς τρόπον ὥστε δὲν δυσκολεύεται ἡ ὑπηρεσία τῶν βασιλικῶν συμποσίων, τὰ ὁποῖα ὁ πατήρ σας παραθέτει κάθε τόσο εἰς τοὺς πιστοὺς του

ὕπνους και τὰ ὁποῖα θὰ μείνουν ἀλησμόνητα εἰς τὰ χρονικά τῆς βασιλείας του.

— 'Και ἡ ἰδικὴ σας, γιατρέ; ἠρώτησεν ὁ Γεράρδος. 'Ανυπομονῶ να τὴν μάθω, διότι θὰ ἐρχώμαι συχνὰ να σας ἐνοχλῶ, ὅπως ἄλλοτε, εἰς τὴν καμπίαν τῆς Εὐσταθίας... θυμῶσθε!

— 'Νὰ ἐρχεσαι, φίλε μου, να μ' ἐνοχλῆς ὅσον συχνὰ θέλῃς! ἀπήντησεν ὁ ἰατρός, θέσας μετ' ἀγάπης τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Γεράρδου. Σοῦ προτείνω μάλιστα να ἔλθῃς να κατοικήσῃς μαζί μου. 'Οσον διὰ τὴν Κοραλίαν και τὴν μικρὰν τῆς φίλην, θὰ κατοικήσουν βέβαια εἰς τὰ ἀνάκτορα, τὰ ὁποῖα, — μεγάλη πολυτέλεια! — ἔχουν δύο δωμάτια...

Ὁὕτω συνομιλοῦντες, ἔφθασαν εἰς τὴν κοιλάδα. Σμῆνος μαῦρων παιδιῶν, τὰ ὁποῖα ἔκαραδόνουν τὴν ἐπιστροφήν και τὴν παρέλασιν τῆς βασιλικῆς πομπῆς, — διασκεδάσας πάντοτε νέα διὰ τὰ παιδιά πάσης χώρας και παντὸς χρώματος, — ἐπρόβλεπον ἤδη ὀπισθεν ἐκάστου θάμνου τὰς οὐλότριγας κεφαλὰς και τὰ περιέργα, γουρλωμένα των μάτια. Τὰ ἀρακάκια αὐτὰ, μόλις ἀντελήφθησαν τὴν παρουσίαν τῶν νέων λευκῶν, και ἀφ' οὗ παρήλθεν ἡ πρώτη των ἐκπλήξις, ἐστράφησαν πρὸς τὰ ὁποῖα και ἔφυγαν ὡς τρελλὰ πρὸς τὸ χωρίον, τρέχοντα και ἀμιλλώμενα ποῖον πρῶτον νάναγγεῖλῃ ἐκεῖ τὴν μεγάλην εἰδήσιν. Διὰ τοῦτο, κατὰ τὴν ἀφιξίν των Εὐρωπαίων, ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου ἔσπευσαν να ἐξέλθουν, ὄχι εἰς τὰ παράθυρα, — διότι οἱ Χονδροκέφαλοι δὲν ἠσθάνθησαν ἀκόμη τὴν ἀνάγκην να φωτίζον και νἀερίζον τὸ ἐσωτερικὸν τῶν οἰκημάτων, — ἀλλ' εἰς τὰς θύρας.

'Αλλὰ και αἱ θύραι αὐταὶ ἦσαν τόσο μικραὶ, τόσο χαμηλαὶ, ὥστε ἔπρεπε να εἰσέρχεται κανεὶς και να ἐξέρχεται ἔρπων, και διὰ τοῦτο πολλὰ τῶν μαῦρων οἰκοδεσποινῶν ἐπαρουσιάσθησαν μετὰ τῆσσαρα πρὸ των ἐκπλήκτων ὀμμάτων των Εὐρωπαίων. 'Η θέα τῆς Κοραλίας και τῆς Λίνας ἐξήψεν εἰς τὸ ἔπακρον τὴν περιέργειαν τῶν γυναικῶν. 'Αφ' οὗ ἐπὶ πολὺ ἐθαύμασαν μακρόθεν, με μορφασμοὺς ζωηροτάτους, τὰς κομψὰς ἂν και τετριμμένας ἐνδυμασίας των, τὸ λευκὸν των χρώμα και τὰς πλουσίας των κόμας, μερικαί, αἱ τολμηρότεραι, ἐπλησίασαν, περιεκύκλωσαν τὰς νεάνιδας, και ἤρχισαν, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν ἀφρικανίδων, να ψάσουν τὰς χεῖράς των, τὰς παρειὰς των, τὰ ἐνδύματά των. 'Ολίγον κατ' ὀλίγον ἡ ἐκδήλωσις αὐτὴ τοῦ θαυμασμοῦ ἔγιγεν ὀχληροτάτη, και αἱ νεάνιδες δὲν ἤξευραν πῶς νἀπαλλαγθοῦν ἀπὸ τὰς θαυμαστίας των, ὅταν ἀπρόοπτος βοήθεια ταῖς ἤλθεν ἐξ αὐτῆς τῆς συνοδίας, τὴν ὁποῖαν πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀποδοκιμάσῃ ἡ Κοραλία. 'Η βασιλικὴ σωματοφυλακὴ ἐξωργίσθη διὰ τὴν ἀσέβειαν. 'Οφθαλμοί

ἐξήστραψαν ἄγριοι, και ἀντήρχισαν ραπίσματα, λακτίσματα, γρόνοι, ξυλοκοπήματα, διανεμηθέντα ἀπειδῶς δεξιᾶ και ἀριστερᾶ. 'Αμέσως τὸ σμῆνος τῶν γυναικῶν διελύθη, διεσκορπίσθη μετὰ διαβολικῶν ὠρυγῶν, πρὸς μὲγᾶλον τῆμον τῆς Κοραλίας και τῆς Λίνας, τὰς ὁποῖας ἡ συνοπτικὴ αὐτὴ διαδικασίς, ἡ ταχεῖα ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς εἶχον καταπλήξῃ. 'Αλλ' ὁ ἰατρός τὰς καθύσχυασεν, εἰπὼν ότι παρόμοια μαθήματα, διδομένα μετὰ δικαιοσύνης, συνέτεινον εἰς τὴν διατήρησιν τῆς κοινωνικῆς ἁρμονίας, λαμβανόμενου ὑπ' ὄψει ότι αἱ γυναῖκες τοῦ τόπου θὰ ἐσχημάτιζαν τὴν χειροτέραν ἰδέαν περὶ τῶν ἀνδρῶν των, ἂν δὲν ταῖς ὑπεθύμιζον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ότι ἐγνώριζαν να χειρίζονται τὸ μαστίγιον τοῦ αὐθέντου.

'Αἰσθάντο τοῦ ἐπεισοδίου, οἱ Χονδροκέφαλοι ἀνεσχημάτιζαν τὴν φάλαγγά των και ἀνέλαβον τὴν διακοπεῖσαν πορείαν με βῆμα κανονικὸν και ἐπίσημον. Μετ' ὀλίγον ἔφθασαν εἰς τὸ ἀνάκτορον, ἀφήκαν ἐκεῖ τοὺς λευκοὺς και αὐτοὶ ἀπεσύρθησαν εἰς τὰς καλύβας των, πειθῆνοι εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ κ. Μασσαί, μολοντί εἶχον μεγάλην ἐπιθυμίαν νἀνταλλάξουν ὀλίγας φιλοφρονήσεις μετὰ τῶν ἐπισήμων ξένων.

'Η καλύβη ἦτο ἀρκετὰ εύρύχωρος εἶχε παράθυρα, ἦτο ἐστρωμένη με ψάθας και ἐφαίνετο καθαρωτάτη αἱ νεάνιδες ἀφήκαν συγχρόνως κραυγὴν χαρᾶς και θαυμασμοῦ.

Πόσαι ἡμέραι, πόσοι μῆνες εἶχον παρέλθῃ, ἀφότου δὲν ἔθεσαν τὸν πόδα εἰς οἶκημα εύπρεπές! Παντοῦ, ὅπου ταῖς ἐδόθη ἄσυλον, ἔξω των δασῶν και των σπηλαίων, δὲν εὔρον παρά σκότος, χάος, ἀκαθαρίαν και ἀταξίαν... 'Η αἴθουσα ἦτο τετράγωνος. 'Οποῖα εύχαρίστησις νἀναπαύωνται οἱ ὀφθαλμοὶ των ἐπὶ σχήματος συμμετρικοῦ! 'Υπῆρχεν γύρω ἐδώλια, ὑπῆρχεν ἐν τῷ μέσῳ τράπεζα ξυλίνη. 'Ωστε λοιπὸν ἠμποροῦσαν εἰς τὸ ἐξῆς να κάθηται ὡς ἄνθρωποι. 'Ω, τί πολυτέλεια! τί εύτυχία! 'Αμέσως ἐλησμόνησαν ὅλην τὴν παρελθούσαν ἀθλιότητα.

— 'Και δὲν εἶδατε ἀκόμη τίποτε! ἀνέκραξεν ὁ ἰατρός, ἡ τρυφερὰ καρδία τοῦ ὁποῖου ἐμάντευσε τὴν συγκίνησιν των κορασίδων. 'Ας σας δεῖξῃ πρῶτα ὁ κ. Μασσαί τοὺς θριάμβους τοῦ κυρίου Βέμπερ, και εἰπετα τὰ λέμε. 'Ο Γεράρδος και ἐγὼ, μετὰ τὴν ἀδειάν σας, θὰ ὑπάγωμεν ἐν τῷ μεταξύ να ἐπισκεφθῶμεν τὸ σπῆτι μας.

Μειδιῶν, ὁ κ. Μασσαί ἠνοιξε μίαν θύραν, δι' ἧς εἰσῆρχετο τις εἰς ἓν ἄλλο δωμάτιον, και προσκαλέσας τὴν Κοραλίαν και τὴν Λίαν να το λάβουν εἰς τὴν κατοχὴν των, τὴν ἐκλείσεν ὀπισθεν των ἡρέμα και τὰς ἀφήκε μόνας. 'Ε-

πεσαν τότε εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων και ἔγυσαν ἄφθονα δάκρυα, — δάκρυα εύτυχίας και ἀνακουφίσεως ἀνεκκαλήτου.

'Αφ' οὗ παρήλθεν ἡ κρίσις αὐτὴ, αἱ νεάνιδες, τελείως πλέον συνελθούσαι, περιέφερον γύρω των τὸ βλέμμα, και, καθὼς εἶχε προεῖπῃ ὁ κ. Λωμόνδος, κατεργοντεύθησαν. 'Η πρώτη αἴθουσα, πρωτομένη διὰ τὰ ἐπίσημα γεύματα και τὰς ὑποδοχὰς, εἶχε κατὰ τὸ τραχὺ και ψυχρὸν. 'Αλλ' ἀπεναντίας ἡ δευτέρα, αὐστηρῶς ἀπηχευμένη εἰς τὰς ἀδιακρίτους εἰσοδὰς τῶν ξένων, ἦτο τὸ καταφύγιον, τὸ ἀγιαστήριον οὕτως εἶπειν τοῦ κ. Μασσαί. 'Εδῶ ἀπεσύρετο δσάκις ἤθελε να συλλογιθῆ τοὺς προσφιλεῖς ἀπόντας, ἢ να μελετήσῃ σχέδια σωτηρίας, ἢ ἀπλῶς νἀναπαυθῆ. Καὶ τῆς αἰθούσης ταύτης οἱ τοῖχοι ἦσαν ἐστρωμένοι με ψάθας. 'Αλλ' ἐπὶ τοῦ ὁμοιομορφου τούτου βάθους, κυνηγητικὰ τρόπαια, φυλλώματα ἔξοχα, ἄνθη λαμπρά, καρποὶ γιγαντιαῖοι, χρυσαλλίδες θαυμάσιαι, πτερὰ πτηνῶν σπάνια, σκάραιοι σμαράγδινοι, τὰ πάντα κερωμένα ἢ σεσωρευμένα μετὰ μεγάλης ἐπιτηδεύσεως και καλαισθησίας, ἐθάμβωναν τὸ βλέμμα. 'Αντὶ ὀλωμάτων, εἰς τὰ παράθυρα ὑπῆρχον πλατέα φύλλα παπύρου διαφανῆ και γαλακτοχόρα· ἀλλ' ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτο τόσο γλυκεῖα, ἡ ἀποφῆς τοῦ τοπίου τόσο μαγευτικὴ, ὥστε σπανιώτατα τὰ ἔλειπον.

Εἰς μίαν γωνίαν ἦτο ἡ κλίνη, ἀποτελουμένη ἀπὸ δέρματα πανθῆρων, τελείως κατεργασμένα ὑπὸ τὰς ὀδηγίας τοῦ κ. Βέμπερ.

["Ἐπειτα συνέχεια"]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΑΠΟ ΑΚΡΟΥ ΕΙΣ ΑΚΡΟΝ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ

ΚΑΝΑ σὰς εἶπα ἤδη περὶ τῆς ὁδοῦ Κηφισσίας εἰς τοὺς δύο προηγούμενους μας περιπάτους. Σήμερον θὰ τα συμπληρώσω διὰ μίαν ἐπισκοπήσεως των κυριωτέρων, τὰ ὁποῖα συναντᾶ τις διασχίζων ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τὴν μεγάλην αὐτὴν ὁδόν. Δὲν

θὰ σταματήσωμεν πολὺ εἰς ἓν ἕκαστον, διότι εἶνε πολλὰ, και θὰ ἐχρησιάζομεθα πολὺν καιρὸν. 'Η συντομία μᾶς ἐπιβάλλεται. Θὰ ὑποθέσωμεν ότι διερχόμεθα τὴν ὁδὸν μετὰ τὴν ταχύτητα τοῦ τράμ, και δὲν θὰ καταβῶμεν πουθενὰ πρὸς ἐπίσκεψιν λεπτομερεῖ.

Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ὁδοῦ, ἐν ἰδιωτικὸν μέγαρον κινεῖ τὴν προσοχὴν μας. Κεῖ-

ται ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς βορείου πλευρᾶς τῶν 'Ανακτόρων. 'Ο εὐρύς του ἡμικυκλικὸς ἐξώστης ὑποβατάζεται διὰ κίονων δωρικῶν. Εἶνε ἀρκετὰ μεγαλοπρεπὲς και ἂν ὑπάρχουν πλησίον του και ἄλλα μεγαλοπρεπέστερα, ἀλλ' αὐτὸ μόνον διαχύνει ὡς μίαν αἴγλην... Θά τὴν φαντασθῆτε, ἀρκεῖ να σας εἶπω ότι εἶνε τὸ μέγχρον τοῦ 'Ανδρέου Συγγροῦ. 'Αγῆρως και τρισευλογημένη ἡ μνήμη τοῦ μεγάλου ἐθνικοῦ εὐεργέτου, τοῦ ὁποῖου ὁ βίος ὑπῆρξε μία σειρά εύποιίας, ἡ δὲ διαθέτῃ ὡς ἐν ὑψηλὸν ποίημα φιλανθρωπίας, φιλοπατρίας, ἀρετῆς!

Προχωροῦμεν. Μέγαρον κομψὸν και ἰδιόρρυθμον, ἀπέναντι τοῦ ἀνακτορικοῦ κήπου, ἀντήχεται ἀπὸ φαιδρὰς παιδικὰς φωνᾶς. 'Επὶ τῆς μεγάλης πινακίδος τῆς προσόψεως, ἀναγινώσκομεν: «'Εθνικὸν Ἄνεκτον». 'Α, πόσας γνωριμίας, πόσας συμπαθείας ἔχομεν ἐδῶ μέσα! 'Αποστέλλομεν τὸν ἐγκάρδιον χαιρετισμὸν μας πρὸς τοὺς μικροὺς μας φίλους, και προχωροῦμεν.

Μία μάνδρα. Εἰς τὴν κηκλιδιωτὴν ἐξώθυραν οἱ περιπατηταὶ σταματοῦν και κυττάζουν. Μονόζυγα, δίζυγα, αἰῶραι, κρῖκοι, και παιδία γυμναζόμενα. Εἶνε τὸ 'Α' Γυμναστήριον τοῦ 'Εθνικοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου... Γυμνάζεσθε, καλὰ παιδία! Καλλιεργεῖτε, ἀναπτύσσετε τὴν εύρωστιαν τοῦ σώματος, ἡ ὁποία εἶνε ἐπίσης και εύρωστία τῆς ψυχῆς. Τί εύχάριστον θέαμα!

Εἰς τὴν ἀπέναντι πλευρᾶν, — ἀκριβῶς εἰς τὸ σημεῖον ὅπου ἡ ὁδὸς Κηφισσίας σχηματίζει μίαν καμπὴν και προχωρεῖ πάλιν εὐθεῖα, — βλέπομεν τὴν εἰσοδὸν τοῦ μεγάλου περιβόλου, ὁ ὁποῖος περιεκλείει τοὺς στρατώνας και τὰ παραπήγματα τοῦ 'Α' Πυροβολικοῦ Συντάγματος. 'Απέξω φρουρεῖ ἓνας στρατιώτης. Φαίνονται ὑπὸ τὰ ὑπόστεγα, τὰ κέρρα των πυροβόλων παρατεταγμένα εἰς στοίχους μακροὺς. Καὶ μεταξύ των ἄλλων παραπηγμάτων τοῦ Συντάγματος, τῶν διεσπαρμένων ἐπὶ τοῦ ἀπεράντου ἐκείνου χώρου, διακρίνεται ἡ ἐρυθρὰ οἰκία, ἡ ὁποία χρησιμεῖε ὡς διοικητήριον.

Εἰς τὴν ἄλλην πλευρᾶν, εἰς τὴν γραμμὴν των μεγάρων, ἰδοὺ τὸ Πτωχοκομεῖον. 'Αναγινώσκομεν τὴν λέξιν ἐπὶ τῆς σιδηρᾶς κηκλιδιωτῆς ἐξωθύρας, διὰ γραμμάτων ἐπίσης σιδηρῶν. 'Επὶ δύο μαρμαρίνων πινακίδων, ἐνθεν και ἐνθεν τῆς κλίμακος τοῦ κήπου, εἶνε ἀναγεγραμμένα τὰ ὀνόματα των εὐεργετῶν τοῦ φιλανθρωπικοῦ τούτου ἀσύλου. Γέροντες εύπρεπεις, καθάριοι, περιποιημένοι, κάθηνται ὑπὸ τὰ δένδρα τοῦ κήπου, σχεδὸν εύτυχεῖς... Εἶνε ἐκεῖνοι τοὺς ὁποῖους θὰ ἐβλέπαμεν ρακενδύτους και ταλαιπωρημένους ἐπῆρτας εἰς τὸν δρόμον, ἂν δὲν ὑπῆρχε τὸ ἄσυλον, ὅπου οἱ πτωχοὶ διερχονται ἡσυχῶς τὰς τελευταίας των

ἡμέρας. Εἰς τὴν γωνίαν ἐγείρεται ἐρυθροπράσινος ὁ τροβλλὸς τοῦ ναῖσκου τοῦ Καταστήματος, — μία παρηγορία.

Προχωροῦμεν ὀλίγα βήματα ἀκόμη, και φθάνομεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον ὁ Εὐαγγελισμὸς. Εἶνε τὸ μέγα- λήτερον νοσοκομεῖον και τὸ τελειότερον τῶν 'Αθηνῶν. 'Αποτελεῖται ἀπὸ τὸ κύριον οἰκοδόμημα, μετὰ δύο πτέρυγας ἐκατέρωθεν, ὥστε εἶνε ἐν κτίριον τριπλοῦν, εὐρὺ, εἰς τὸ βάθος μεγάλου κήπου, ὁ ὁποῖος φθάνει μέχρι τῆς ὁδοῦ. Εἰς τὴν ὑψηλὴν προστασίαν και μέριμναν τῆς φιλανθρωποῦ Βασιλείσεως μας ὀφείλεται ὁ τέλειος ὀργανισμὸς και ἡ εὐδοκίμησις τοῦ ἰδρύματος. 'Η ὑψηλὴ Προστάτις τὸ ἐπισκέπτεται συχνότατα, και εἶνε διὰ τοὺς ἀσθενεῖς ὅλους, πτωχοὺς και πλουσίους, 'Αγγελος παρηγορίας και χριστιανικῆς ἀγάπης. Καὶ συλλογίζομαι, διερχόμενος, ότι τοῦτο εἶνε τὸ ἀληθινὸν ἀνάκτορον τῆς Βασιλείσεως μας, ότι ἐδῶ εἶνε ὁ θρόνος τῆς ὠραίας τῆς ψυχῆς!

Δεξιᾶ μας, ἐπὶ τῆς ἄλλης πλευρᾶς, ἐγείρεται ἡ Ριζάρειος 'Ιερατικὴ Σχολή, — μεγάλη, περιφρακτος, μυστηριώδης, ὡς μοναστήριον. 'Ο ὠραῖος ναῖσκος τῆς, μετὰ τοὺς χρυσοὺς ἀπαστράπτοντας σταυροὺς του, εἶνε ἀπέναντι τοῦ Νοσοκομείου.

Προχωροῦμεν. 'Απὸ τοῦ σημείου τούτου ἡ ὁδὸς Κηφισσίας δὲν εἶνε πλέον ἡ ἀριστοκρατικὴ ὁδὸς τῆς πόλεως, μετὰ τὴν σειρὰν των λαμπρῶν τῆς μεγάρων, ἡ ὁποία λήγει εἰς τὸν κῆπον τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. 'Απὸ ἐδῶ ἀρχίζει πλέον ἡ καθ' αὐτὸ ἐξοχικὴ ὁδὸς, ἡ ὁδὸς των 'Αμπελοκήπων. Δὲν διατηρεῖται πλέον οὔτε τὸ σχέδιον, οὔτε τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς μίαν στοιχειώδους εύθυγράμμου ρυμοτομίας. Τὰ κτίρια εἶνε διεσκορπισμένα ἀτάκτως ἐπὶ των ἀπεράντων ἐκτάσεων, δεξιᾶ και ἀριστερᾶ, και εἶνε ὡς ἐπιτοπλεῖστον στρατώνες, παραπήγματα και ἐπαύλειες. 'Ιδοὺ τὸ «'Αρεταίειον», νοσοκομεῖον ἰδρυθὲν διὰ τοῦ κληροδοτήματος τοῦ Θεοδώρου 'Αρεταίου, τοῦ διασήμου χειρουργοῦ, και τῆς συζύγου του 'Ελένης. Εἶνε τὸ μόνον ἴδρυμα, τὸ ὁποῖον θὰ μας σταματήσῃ μέχρι τοῦ πέρατος τῆς ὁδοῦ, ὅπου, μετὰ τῶν ἄλλων ἐπαύλειων, διακρίνεται ἡ ἐπαυλις τοῦ κ. Θῶν, ἡ βίλλα « Mon caprice » ὅπως τὴν ὠνόμασεν ὁ ἰδιοκτήτης, — τὸ σύνθημα τέρμα των ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κηφισσίας μεγάλων περιπάτων.

'Η γειτνίασις τῆς γνωστοτάτης αὐτῆς βίλλας μετὰ τοὺς στρατώνας, ἐνέπνευσε κάποτε εἰς ἓνα ποιητὴν, γράψαντα ἓνα ἄστειον 'Οδηγὸν των 'Αθηνῶν, τὸ ἐξῆς φαιδρότατον τετράστιχον περὶ των 'Αμπελοκήπων:

'Εδῶ τοῦ καθενὸς κωθῶν
'Η ἀρβύλα
'Εδῶ και τοῦ κυρίου Θῶν
'Η βίλλα.

Α) ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ (Συνέχεια· βλ. σελ. 329.)

— Πολύ καλά, πολύ καλά, είπεν ο Διοικητής· είνδυνεύατε όμως να συλλληφθῆτε ὑπὸ τοῦ ἔχθρου.

— Ἐμέ . . . ἤρχισεν ὁ Ἐπισκοπικός Ἐπίτροπος.

— Ὁ κίνδυνος δὲν με φοβίζει, συμπλήρωσεν ὁ Σαιν Ροκαντέν.

— Τότε λοιπόν, κύριοί μου, ἡσυχάσατε. Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ σας ἀναθέτω ὅλας τὰς ἀνερευνήσεις καὶ τὰς προσκοπὰς, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν θὰ παραπονήσθε τοῦ λοιποῦ διὰ τὴν ἀπραξίαν σας. Ἐλπίζω ὅμως, ὅτι θὰ παραιτηθῆτε πλέον τῆς ἰδέας νὰ φύγετε.

Ἐκόντες ἄκοντες οἱ δύο φίλοι ἠδωχάρισθησαν τὸν Διοικητὴν, ὁ ὁποῖος τοὺς προέπειψε καὶ τοὺς ἀπεχαιρέτισε φιλικώτατα.

Ἐξεληθόντες τοῦ Διοικητηρίου, συνήντησαν τὸν Βελαμψῆν. Ὁ πρᾶκτωρ τοὺς ἐνεθάρρυνεν ὀλίγον, ὑποσχόμενος ὅτι θὰ εὑρίσκεν ἄλλον τρόπον ἀποδράσεως· ἀλλὰ τοὺς ἐζήτησε προθεσμίαν ὀλίγων ἡμερῶν, διὰ νὰ συνενηνοθῆ καὶ νὰ προετοιμάσῃ καλῶς τὰ πράγματα.

Τὸ ἑσπέρας, οἱ εὐπατρίδαι περιεφέροντο μελαγχολικῶς ἐξωθεν τῆς οἰκίας των, ἀναμένοντες τὴν ὥραν τοῦ ἐπιπνοῦ. Δὲν ὤμιλον διόλου.

Ἐξαφνα ὁ Ἐπισκοπικός Ἐπίτροπος ὤθησε τὸν ἀγκῶνα τοῦ φίλου του.

— Γιά ἰδέες, τῷ εἶπε· ἐκεῖνος ἐκεῖ δὲν εἶνε ; . . .

— Ὁ παπᾶς πού μας ἔδωσε τὴν τσοκολάτα, ὁ Ἄλόνσος ; . . . Ναι, ναι, αὐτὸς εἶνε !

Καὶ ὁ ἱππότης ἔσπευσεν ἀποφασιστικῶς πρὸς τὸν ἱερέα, ὁ ὁποῖος ἐφαινετο περιπλανώμενος ἀνησυχῶς.

Οἱ παλαιὸι φίλοι ἀνεγνωρίσθησαν ἀμέσως. Ἄλλ' ἢ συνδιάλεξις δὲν ἦτο καὶ τόσο ἐύκολος ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς δὲν ὠμίλει γαλλικὰ περισσώτερα ἀπὸ ἄλλοτε, καὶ οἱ εὐπατρίδαι ἠναγκάσθησαν νὰ καλέσουν πρὸς βοήθειάν των ὅσα λατινικὰ ἐγνώριζαν καὶ νάναπληρῶνουν τὰς λέξεις, αἱ ὁποῖαι τοῖς ἔλειπον, εἴτε δι' ἰσπανικοῦ τ σ ἄ τ ρ α π ἄ τ ρ α, εἴτε διὰ παντομίμας, ζωγραφῆς μὲν ἄλλ' ὄχι καὶ εὐνοήτου.

Κατ' ἀρχὰς ὁ Δὸν Ἄλόνσος ἐφάνη

πολὺ ἐπιφυλακτικὸς, πολὺ διστακτικὸς· κατόπιν ὅμως ἔδειξε διάθεσιν νὰ φαῖν κάπως κοινωνικώτερος, καὶ ἐνοήσας τοῦτο ὁ ἱππότης, δὲν ἐδίστασε νὰ τῷ προτείνῃ ἵνα συμμερισθῆ, ἂν ἤθελε, τὸ δαίπνον, τὸ ὁποῖον ἠτοιμάζετο διὰ τὸν Ἐπίτροπον καὶ δι' αὐτόν.

Τὰ πράγματα ἐπροχώρησαν. Ὁ ἱερεὺς ἔδωσε νὰ ἐνοήσουν ὅτι δὲν ἦτο καὶ πολὺ εὐχαριστημένος ὑπὸ ἐποψίν καταλύματος, ὁ δὲ Σαιν Ροκαντέν τὸν παρεκάλεσεν ἀμέσως νὰ θεωρήσῃ τὴν οἰκίαν των ὡς ἰδικήν του· καὶ ἐπειδὴ ὁ Δὸν Ἄλόνσος, κατὰ τὴν ἀποστολικὴν συνήθειαν, ἔφερον ἐπάνω του ὅλας του τὰς ἀποσκευὰς, ἡ μετοικεσία ἐπραγμα-

«Διὰ νὰ τεθῆ ἐπὶ κεφαλῆς στίφους γκουεριλλιέρων» (Σελ. 340, στήλ. γ')

τοποιήθη εἰς τὴν στιγμὴν καὶ χωρὶς καμμίαν δυσκολίαν.

Μετὰ τὸ δαίπνον, οἱ τρεῖς των ἦσαν πλέον οἱ καλλίτεροι φίλοι τοῦ κόσμου. Μάλιστα, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ οἴνου ξερῆς, ὁ ὁποῖος ἔρρευσεν ἀφθονος, οἱ φίλοι ἠσθάνθησαν μεγάλην ἀνάγκην διαχύσεως, καὶ ὁ ἱερεὺς ὠμολόγησε τότε εἰς τοὺς φιλοξενουῦντας αὐτόν ὅτι ἦτο πολὺ εὐτυχὴς διὰ τὴν λαμπράν των δεξίωσιν, τόσο μᾶλλον, καθ' ὅσον οἱ πόροι του ἤρχισαν νὰ ἐξαντλοῦνται.

Ὁ ἱππότης ἤθελε τότε νὰ τον παρακαλέσῃ θερμῶς νὰ θεωρήσῃ καὶ τὸ βαλάντιόν του ὡς ἰδικόν του· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν κατώρθωνε νὰ τὸ ἐκφράσῃ καταληπτῶς λατινιστί, κατέφυγε πάλιν εἰς τὴν παντομίμαν, καὶ λαβὼν μερικά λουδοβικία, τὰ ἐπέρασεν εἰς τὴν σακούλαν τοῦ πατέρ· Ἄλόνσου.

Κατόπι, συλλογισθεὶς ἔξαφνα ὅτι ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς ἤμποροῦσε νὰ τῷ χρησιμεύσῃ διὰ τὴν πραγματοποίησην τῆς τῶσφ

πονητῆς ἀποδράσεως, ἤρχισε νὰ τῷ διηγηθῆται διὰ μακρῶν τὴν ἱστορίαν του, καθὼς καὶ τὴν τοῦ Ἐπιτρόπου, μετὰ πάσης ἐμπιστοσύνης καὶ εὐλικρινείας.

Ἡ λατινικὴ αὐτὴ διήγησις τὸν ἔκαμε νὰ κοπιᾷ πολὺ, ἀλλὰ συνεκίνησε βαρυτάτα τὸν Δὸν Ἄλόνσον.

Ὁ Σαιν Ροκαντέν τὸν ἐβεβαίωσεν, ὅτι δὲν εἶχεν ἔλθῃ εἰς τὴν Ἰσπανίαν διὰ νὰ πολεμήσῃ ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως Ἰωσήφ, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν ἀνεψιόν του Ρογήρον, καταδικωμένον ὑπὸ κακούργων, οἱ ὁποῖοι ἐπεβουλεύοντο τὴν ζωὴν του. Ἐκ τούτου ὁ ἱερεὺς συνεκινήθη ἀκόμη περισσότερο, καὶ ἐξομολογήθη εἰς τοὺς δύο φίλους, — εἰς ἓν ἰσπανολατινικὸν ἰδίωμα παραδοξότατον, — ὅτι εἶχεν ἀφίσχῃ τὴν ἐφημερίαν του διὰ νὰ πολεμήσῃ κατὰ τῶν Γάλλων καὶ νὰ τεθῆ ἐπὶ κεφαλῆς στίφους γκουεριλλιέρων, πρὸς συνάντησιν τοῦ ὁποῖου θάπῃρητο μετ' ὀλίγον.

Μετὰ τὰς ἀμοιβαίας ταύτας ἐξομολογήσεις, οἱ τρεῖς ἄνδρες ὠρκίσθησαν φιλιαν καὶ ἀλληλοβοήθειαν.

Ὁ Δὸν Ἄλόνσος ὑπεσχέθη ἀφ' ἑνὸς τὴν συνδρομὴν του καὶ τὴν προστασίαν του κατὰ πάσης ἐπιβουλῆς καὶ προσβολῆς ἐκ μέρους τῶν συμπολιτῶν του· ἀφ' ἑτέρου δὲ οἱ δύο εὐπατρίδαι τῷ ὑπεσχέθησαν, ὅτι θὰ τον ἐβοήθουν νὰ διέλθῃ τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον ἀκωλύτως.

Μέγα μέρος τῆς νυκτὸς παρήλαθε μετὰ τὴν ἐνδιαφέρουσαν αὐτὴν συνομιλίαν, οὕτως ὥστε, ὅταν ἀργὰ πλέον οἱ φίλοι ἀπεχωρίσθησαν διὰ νὰ κοιμηθοῦν, ἦσαν καὶ οἱ τρεῖς κατενηουσιασμένοι.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὁ ἱππότης ἔσπευσε νὰ διηγηθῆ ἀφελῶς τὰ γεγονότα τῆς ἑσπέρας εἰς τὸν Βελαμψῆν.

Ὁ πρᾶκτωρ τὸν συνεχάρη διότι εὖρε τόσο πολῦτιμον βοήθον, καὶ τον συμβούλευσε νὰ ἐπωφεληθῆ τῶν ἀγαθῶν διαθέσεων τοῦ ἱερέως καὶ νάναχωρήσῃ ἀμέσως.

Ὁ Σαιν Ροκαντέν, ὁ ὁποῖος δὲν ἤθελε ἄλλο καλλίτερον, ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Ἐπίτροπον, καὶ κατόπι, μαζὶ καὶ οἱ δύο, μετέβησαν πρὸς συνάντησιν τοῦ ἱερέως.

Ὁ Δὸν Ἄλόνσος δὲν εἶχε καμμίαν δυσκολίαν νάναχωρήσῃ ἀμέσως· ἀπεναντίας ἐφαινετο σπεύδων καὶ αὐτός, νὰ φθάσῃ τὸ ταχύτερον εἰς τὸ τέρμα τοῦ ταξιδίου του.

Αὐτὴν τὴν φορὰν διηλθον τὰς πύλας τῆς πόλεως χωρὶς ἐμπόδιον. Δὲν ἔλαβον οὔτε κἂν ἀνάγκην νὰ δώσουν τὸ σύνθημα, διότι ὁ σκοπὸς ἐγνονυπέτησεν εὐσεβάστως διὰ νὰ δεχθῆ τὴν εὐλογίαν τοῦ πατέρ· Ἄλόνσου.

Εὐρεθείς οὕτως ἔξω τῆς πόλεως, ὁ Ἐπισκοπικός Ἐπίτροπος Παλουάκος τόσο συνεκινήθη, ὥστε ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἱερέως, τὸν ἀπεκάλεσε

μετὰ δακρύων σωτήρᾶ του, καὶ ὠμολόγησεν εἰς τὸν ἱππότην ὅτι τὴν μὲν ἤρχισε νάναπνέῃ ἐλευθέρως, διότι εἶχε φοβηθῆ πολὺ, μήπως ἤθελον ἐπαναληφθῆ αἱ σκηναὶ τῆς προηγουμένης ἡμέρας.

Ἄλλ' ὁ ἱερεὺς δὲν ἔδειξε διάθεσιν τάνταποκριθῆ εἰς τὰς διαχύσεις ταύτας· ἀπεναντίας ἤρχισε νὰ ἐπιταχύνῃ τὸ βῆμά του. Καὶ κάθε φορὰν πού ἔμεινεν ὀπίσω ὁ Παλουάκος, ὁ ἰσπανὸς ἐμουρμούριζε :

— Π ρ ὶ ν τ ο ! . . . Π ρ ὶ ν τ ο ! (γρήγορα ! γρήγορα !)

Καὶ οὕτως, ὁ δυστυχὴς Ἐπίτροπος ἦτο ἠναγκασμένος νὰ περιπατῆ πολὺ ταχύτε-

ρον, ἀφ' ὅσον τῷ ἐπέτρεπον οἱ πόδες του. Μετὰ πορείαν ἐπίπονον, ἀλλὰ σύντομον, οἱ τρεῖς φίλοι ἐφθασαν εἰς τὸ Γαλλικὸν στρατόπεδον.

Ἐδῶ ὁ ἱππότης καὶ ὁ ἐπίτροπος ἀνεγνωρίσθησαν ὡς συγγενεῖς τοῦ Ρογήρου Νοαρμών καὶ ἐγιναν δεκτοὶ με ἀνοικτὰς ἀγκάλας, ὅπως καὶ ὁ ἱερεὺς δὲν ὅποσον ἐπαρουσίασαν ὡς εὐεργέτην καὶ σωτήρᾶ των.

Διευκτέρευσαν εἰς τὸ στρατόπεδον, τὸ ὁποῖον ἀφήμαν τὴν πρωΐαν. Τοῖς εἶχον εἶπῃ ὅτι οἱ φίλοι των ἀπῆλθον μετὰ τοῦ ἀποσπάσματος, τοῦ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ταγματάρχου Δυβάλ, μεταβαί-

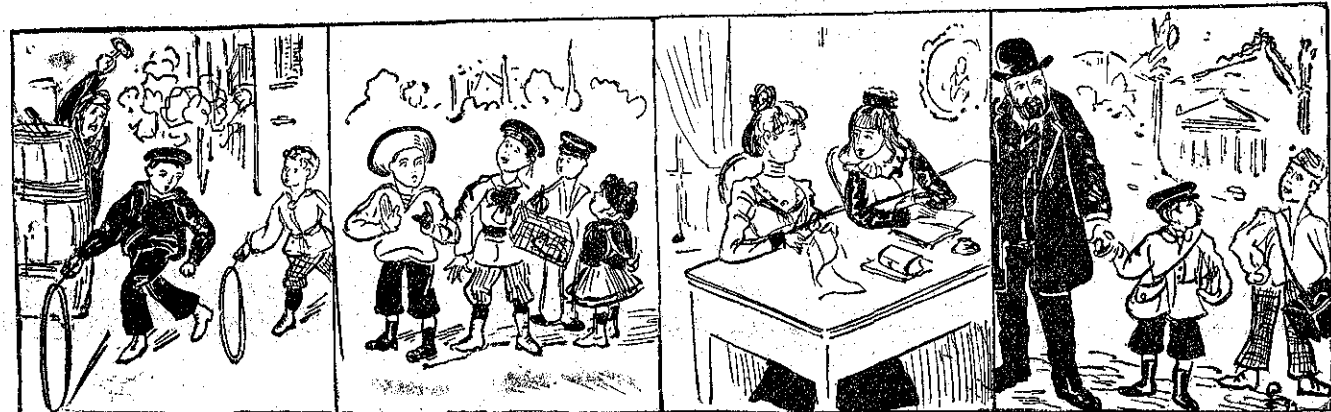
νοντος εἰς Ταρραγόναν, πρὸς συνάντησιν τοῦ στρατάρχου Συσέ. Ἐπρεπε λοιπόν νὰ φθάσουν εἰς τὴν Καταλωνίαν καὶ νὰ διασχίσουν τὴν Σιέρραν Ρόνδαν.

Αὐτὸς ἦτο καὶ ὁ δρόμος τοῦ Δὸν Ἄλόνσου.

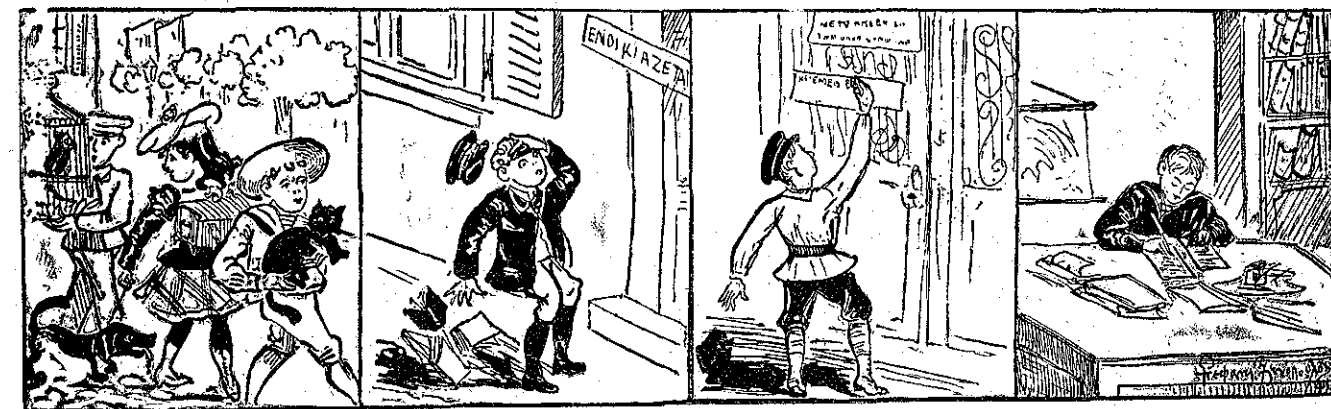
Ἡ πορεία ἐφάνη ἐπίπονος κάπως εἰς τοὺς δύο εὐπατρίδας, οἱ ὁποῖοι δὲν ἦσαν συνειθισμένοι νὰ ὁδοιποροῦν πολὺ καὶ εἰς τόσον τραχεῖς δρόμους· ἀλλ' ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ἐπανεῦρισκον μετ' ὀλίγον τὸν προσφιλεῖ των Ρογήρον, τοῖς ἔδιδε θάρρος.

(Ἔπεται συνέχεια) ΚΙΜΟΝ ΛΑΚΤΙΑΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

ΜΗΝΙΑΙΑ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ — ὑπὸ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΟΙ ΣΤΕΦΑΝΟΙ... ΤΩΝ ΑΜΕΛΩΝ Ο ΠΟΝΤΙΚΟΣ ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΕΛΛΕΙΨΙΣ ΤΟ ΑΝΟΙΓΜΑ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΟΙ ΚΑΛΟΣ ΛΟΥΣΤΡΟΣ Ο ΚΑΚΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ

ΕΙΚΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΕΤΟΙΚΕΣΙΑΝ ΠΡΟΩΡΗ ΑΦΗΡΑΜΑΔΑ ΕΝΑΣ ΚΟΥΦΙΟΚΕΦΑΛΑΚΗΣ ΣΗΛΟΣ ΑΠΑΡΑΜΙΑΛΟΣ

Η ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ ΜΑΣ

ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ 15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1899.

Ἐληξεν ἡ πρώτη προθεσμία διὰ τὴν Ψηφοφορίαν, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν συνεπληρώθη ὁ ἀριθμὸς τῶν 1000 ψηφοφόρων, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπραγματοποιεῖ τὴν αὐξήσιν τοῦ φύλλου μας.

Τοῦτο, ὡς ἠδυνήθησαν νὰ κρίνω ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς πλείστων φίλων μου, ὁφείλεται κυρίως εἰς τὸ σύντομον τῆς πρώτης προθεσμίας· οἱ περισσότεροὶ δὲν ἐπρόφθασαν νὰ ψηφίσουν, μολοντί τὸ ἐπεθύμουν μεγάλως, εἴτε διότι ἐλείπον εἰς τὰς ἐξοχὰς καὶ δὲν ἔλαβον οὔτε κἄν γνώσιν τῆς Προκηρύξεως, εἴτε διότι ἐλείπον οἱ γονεῖς των, εἴτε διότι εἶχον ἄλλας φροντίδας σχολικὰς, — εἰσιτήριους ἐξετάσεις κτλ. — αἱ ὁποῖαι δὲν τους ἀφίεναν καιρὸν νὰ σκεφθοῦν περὶ ἀνανεώσεως τῆς συνδρομῆς.

Διὰ ταῦτα, παρατείνω τὴν προθεσμίαν τῆς Ψηφοφορίας ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 15 Νοεμβρίου ἑ. ἔ. διὰ νὰ προσφθάσουν νὰ ψηφίσουν ἕως τότε ὅλοι οἱ ἐπιθυμοῦν τὴν αὐξήσιν τοῦ φύλλου μας καὶ νὰ συμπληρωθῇ οὕτω ὁ ἀριθμὸς τῶν 1000.

Οἱ ὄροι τῆς Ψηφοφορίας παραμένουν οἱ αὐτοί, ὡς ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὴν Προκήρυξιν τῆς 31 Ἰουλίου (φυλ. 32ον σελ. 261)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ Ο ΚΑΛΟΠΙΧΕΙΡΟΣ

(Γερμανικὸ παραμῦθι)

Μία φορὰ κ' ἔναν καιρὸ, ὁ Γιάννης σὰν ἐδούλευεν ἐπὶ τὰ ὀλόκληρα χρόνια, εἶπε μίαν ἡμέρα ἔσθ' ἀφεντικὸ τοῦ :

— Ἀφέντη μου, σ' ἐδούλευα κάμποσο καιρὸ, τώρα θέλω κ' ἐγὼ νὰ πάω ἔσθ' ἄμ' ἀνάμ' μου, πλήρωσέ με, σὰν ἔχῃς εὐχαρίστησι.

Καὶ ὁ ἀφέντης τοῦ : — Ὅπως μ' ἐδούλευες πιστὰ καὶ τίμια, θὰ σ' εὐχαριστήσω, τοῦ εἶπε, κ' ἀμέσως τοῦ δίνει ἓνα κομμάτι χρυσάφι, χονδρὸ σὰν τὸ κεφάλι του.

Ὁ Γιάννης βγάζει τὸ μαντήλι του, δένει καλά τὸ χρυσάφι του καὶ φέρωντάς το ἔσθ' ὠμο, περασμένο ἀπὸ τὸ ραβδί του, πιάνει τὸ δρόμον νὰ πάη ἔσθ' ἄμ' ἀνάμ' του.

Μὰ ἐκεῖ ποῦ ἐπήγαινε βιαστικὸς, ξανοίγει ἓνα κινδύνον, ποῦ τρεχε χαρούμενος ἐπάνω εἰς τὸ ἄτι του, καὶ « Ἀχ, καί μένε Γιάννη, ξεφώνισε, τί καλὰ νὰ πήγαινες καὶ σὺ καβάλα, καλοκαθισμένος, σὰν σε πολυθρόνα, χωρὶς νὰ σκοντάφῃς ἔσθ' ἄμ' ἀνάμ' σου, χωρὶς νὰ λυώνῃς τὴν μεταστάσιν σου, καὶ νὰ κόβῃς δρόμον, ποῦ μόνον ὁ Θεὸς γνωρίζει πόσο ! »

Ὁ καβαλάρης, σὰν ἄκουσε τὸ Γιάννη

νὰ ξεφωνίζῃ τόσο παρεποντικὰ, λόγια, σταματᾷ καὶ τοῦ λέει :

— Καὶ πῶς, Γιάννη, εἶσι δὲ ποδαρᾶτος ;

— Ἄμ, δὲν τρέχω τοῦ κακοῦ ! ἀπάντησε φέρω ἔσθ' ἄμ' ἀνάμ' μου αὐτὸ τὸ κομμάτι τὸ χρυσάφι. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς εἶνε χρυσάφι, μὰ αὐτὸ δὲν θὰ εἴπῃ καὶ πῶς δὲν με βαραίνει, κόβωντάς μου τὸν ὠμο

— Σὰν σ' ἐνοχλῇ, τοῦ λέγει ὁ καβαλάρης, κ' ἂν θέλῃς, ἀλλάζομε χέρι με χέρι : σοῦ δίνω τᾶλόγ μου καὶ σὺ μου π α ρ α δ ἰ ν ε ἰ ς τὸ χρυσάφι σου.

— Μὲ ὅλη μου τὴν εὐχαρίστησι, ἀποκρίθηκεν ὁ Γιάννης, μὰ θὰ σε βαραίνῃ, σοῦ τὸ λέω . . .

Ὁ καβαλάρης ἀμέσως ξεπεζεύει, παίρνει τὸ χρυσάφι, καὶ ἀφοῦ ἐδοθήθη τὸν Γιάννη νὰ καβαλικέψῃ, τοῦ δίνει ἔσθ' ἄμ' ἀνάμ' τὸ χαλινάρι καὶ φεύγωντας τοῦ λέγει :

— Τώρα ἄκου' σὰν θέλῃς νὰ πᾶς τρεχάλα, κτύπα τὴ γλῶσσά σου κακκαριστὰ καὶ φώναζε « Χόπ ! Χόπ ! »

Ὁ Γιάννης πρώτη του φορὰ τοῦ αἰσθάνθηκε τόση χαρὰ, καὶ ἡ καρδιά του ἐπετούσε, βλέπωντας τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἔσθ' ἄμ' ἀνάμ' τὸ ἀλόγονο μὰ δὲν ἐπέρασε μίαν στιγμὴν καὶ ὠρέχθη νὰ τρέξῃ, νὰ πετάξῃ ὅσον εἰμπορούσε γρηγορώτερα, καὶ ἀμέσως ἐκτύπησε τὴ γλῶσσά του κακκαριστὰ καὶ ἐφώνησε : « Χόπ ! Χόπ ! »

Τὸ ἄτι δὲν ἤθελε ἄλλο ἄρχισε νὰ τρέχῃ, σὰν φερόν, καὶ, πρὶν ἀκόμη ὁ Γιάννης προφθάσῃ νὰ κρατηθῇ, χωρὶς νὰ το καταλάβῃ, ἔξετινάχθη ἔξω ἀπὸ τὸν δρόμον μὲσα ἔσθ' ἄμ' ἀνάμ' τὸ ἀλόγονο ἀκόμη θάτρεχε, ἂν δὲν τὸ ἐσταματοῦσεν ἓνας χωρικός, ποῦ εὐρέθη ἔξω ἀπὸ τὸν δρόμον, βόσκωντας τὴν ἀγελάδα του.

Ὁ Γιάννης, καθὼς ἐσηκώθη, ὅπως εἰμπορούσε, καὶ εἶδε τὸ χωρικὸ κρατῶντας τὸ ἄλογο, ἐζυγῶσε καί, κατὰ τὴ συνήθειά του, λέγει :

— Πολὺ ἄσχημη διασκέδασις εἶνε, φιλαράκο μου, ἡ ἵππασία, μάλιστα σὰν ἔχῃ κανεὶς ἓνα παληάλογο, σὰν καὶ δαῦτο, ποῦ, ἄψι-σβύσει, σὲ ξεσφενδοναίει κατὰ τὰ χανδάκια, μὲ κίνδυνον νὰ σε ξεσβερῶσῃ. Ἐγὼ νὰ ξαναἔβω πᾶ ἔσθ' ἄμ' ἀνάμ' σου ; ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ ! Ναί, μάλιστα, νάχῃ κανεὶς, καλὴ ὥρα σὰν καὶ τοῦ λόγου σου, μίαν τέτοιαν ἀγελάδα, τὸ καταλαβαίνω πλοῦσια τὸ ἐλέη της : θάχῃ τὸ γάλα του, τὸ βούτυρό του, τὸ τυρὶ του. Νὰ σου εἴπῃ, ὅτι κ' ἂν εἶχα τῶδ' ἄμ' ἀνάμ' σου μίαν ἀγελάδα σὰν καὶ τοῦ λόγου της.

— Ἀφοῦ λοιπὸν ἔχῃς τόσο πόνον, τοῦ λέγει ὁ χωρικός, πάρε τὴν ἀγελάδα μου καὶ δός μου τὸ ἄλογο σου.

Ὁ Γιάννης πάει νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴν χαρὰ του, καὶ ὁ χωρικός μ' ἓνα πῆδημα

εὐρέθη ἔσθ' ἄμ' ἀνάμ' τὸ ἀλόγονο του, καὶ ὅπου φύγῃ φύγῃ, ἀφίνωντας τὴν ἀγελάδα του νὰ βόσκῃ μὲ τὸ Γιάννη . . .

Ὁ Γιάννης τώρα ὠδηγοῦσατὸ πρῶμά του » ἤσυχα-ἤσυχα, σχεδιάζωντας τί καὶ τί δὲν θὰ κάνῃ μὲ τὸ περίφημον ψώνιον του, καὶ ἔλεγε :

« Νά, ζωὴ μία φορὰ ! ἓνα κομμάτι ψωμί καὶ τίποτε ἄλλο, καὶ τί ἄλλο σοῦ χρειάζεται, σὰν θάχῃς τὸ καθημερινὸ σου βούτυρο, καὶ τὸ τυρὶ σου γιὰ προσφάγι ; καὶ νὰ διψᾷς ἀκόμη, ἄρμεξε τὴν ἀγελάδουλα σου καὶ τράβα ἓναν πότηρο γάλα νὰ δροισθῇ ἡ καρδιά σου, τί θέλεις τὰ περισσότερα ; »

Καὶ αὐτὰ λέγωντας, ἐμπήκε ἔσθ' ἄμ' ἀνάμ' τὸν χάνι ποῦ ἀπάντησε, ἔφαγε ὅσα εἶχε ἔσθ' ἄμ' ἀνάμ' τὸν χάνι, καὶ δίνωντας ἓνα-δύο πεντάρες ποῦ εἶχε ἔσθ' ἄμ' ἀνάμ' τὸν χάνι, ἔπιε μισὸ ποτηράκι κρασί, καὶ μὲ τὴν ἀγελάδα του ξαναπάισε τὸ δρόμον περιχάρως.

Ἡ ζέστη ὅμως τώρα ἦταν ἀνυπόφορη καὶ εἶχε νὰ τραβῆξῃ τὸν δρόμον του περνώντας ἀπὸ ἓναν κάμπο φαλακρὸ, κάμψουρας ὄρας μάκρος ἄρχισε νὰ ἰδρῶνῃ καὶ ὑπόφερε τόσο πολὺ ἀπὸ τὴ φλόγα τοῦ ἡλίου, ποῦ ἡ γλῶσσά του διψασμένη ἐκολλοῦσε ἔσθ' ἄμ' ἀνάμ' τὸν χάνι.

« Τὸ γιατρικὸν εἶνε πρόχειρον, μὴ σε μέλη—ἐσκέφθη— ἓνα ποτηράκι γάλα τῆς ἀγελάδας μου, σὲ δροσιζεῖ ἔσθ' ἄμ' ἀνάμ' τὸν χάνι. »

Καὶ ἀμέσως ἔδωσε τὴν ἀγελάδα του ἀπὸ ἓναν κορμὸ πεσμένου δένδρου ἄλλὰ μὴν ἔχωντας καρδάρα, ἔβαλε τὸ καπέλο του καὶ ἄρχισε νὰ ἄρμεγῃ μὰ, στίβωντας καὶ ξαναστίβωντας μὲ ὅσην εἶχε δύναμι, δὲν κατῶρθωσεν οὔτε τὸ δάκτυλό του νὰ βρέξῃ, καὶ τὸ χειρότερον ἦταν, ποῦ, καθὼς μὲ τὸ στίψιμον ἐπόνεσε καὶ ἐστεναχωρήθη τὸ κακόμοιρον τὸ ζῷον, θυμώνει καὶ του δίνει μίαν κλωτσιά ἔσθ' ἄμ' ἀνάμ' τὸν χάνι, ποῦ τον ξαπλώνει φαρδὺ-πλατὺ κατὰ γῆς, καὶ τὸν ἀφίνει ἐκεῖ ζαλισμένο, σὰν λιποθυμισμένο, κάμποσιν ὄρας.

Κατὰ καλὴν τὴν ὁμῶς τύχη, ἐπέρασεν ἄπ' ἐκεῖ ἓνας κρεατοπώλης, σύρωντας ἓνα μονότροχο ἀμαξάκι φορτωμένο μὲ ἓνα γουρουνόπουλο, καὶ τὸν ἐβοήθησε νὰ ἔλθῃ ἔσθ' ἄμ' ἀνάμ' τὸν χάνι καὶ νὰ σηκωθῇ.

(Ἐπειτα συνέχεια.)

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΕΥΕΡΓΕΣΙΑ—ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

Θεὰ τοῦ κόσμου ἀθάνατη Τρέχει κρυφὰ ἔσθ' ἄμ' ἀνάμ' τὸν χάνι Βυτιχιμισμένος ὁ ἄνθρωπος Ποῦ ἔσθ' ἄμ' ἀνάμ' τὴν καρδιά τὴν κλεισθῇ !

Εὐτυχιμισμένος ὁ ἄνθρωπος Ποῦ, ἔσθ' ἄμ' ἀνάμ' τὸν χάνι, Ὄλη αἰσθανθῇ ἔσθ' ἄμ' ἀνάμ' τὸν χάνι Τὴν ἅγια εὐγνωμοσύνη !

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ πατέρας τοῦ Γεώργιου ἐφόνευσεν τὸ καλοκαίρι μίαν ἀλεπούν. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ δέρμα της μόνον τὸν χειμῶνα ἀξίζει, τὸ ἐπέταξεν. Ἀκούσας αὐτὸ ὁ Γεώργιος εἶπε : — Μπᾶ ! καὶ δὲν τὸ ἐφυλάξατε γιὰ τὸν χειμῶνα ;

Ἐστειλῆν ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου

Ἡ μικρὰ Καλλιόπη ἐρωτᾷ τὸν Ἀγεμοτοροβίλον :

— Πῶς το λέγουν γερμανικὰ τὸ ναι ; — Γιά, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος. — Ὅπως λοιπὸν τὴν ἀδελφὴ μου τὴ Νενὲ γερμανικὰ πρέπει νὰ τὴν λέμε Γιαγιά ; — ! ! ! !

Ἐστειλῆν ὑπὸ τοῦ Τέντιγος τῆς Λυφίας

ΑΛΦΑΒΗΤΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ

« Ἀγαπητὴ Διάπλασις. Σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ παρατείνῃς τὴν προθεσμίαν τῆς ψηφοφορίας διὰ τὴν αὐξήσιν τοῦ φύλλου, διότι θέλω νὰ ψηφίσω καὶ ἐγὼ, ἀλλὰ δὲν δύναμαι τώρα, ἐπειδὴ ἀσθενῶ βαρῶς, καὶ ἂν δὲν παραταθῇ ἡ προθεσμία, θὰ στενοχωρηθῶ καὶ θάσθενησω βαρύτερα. Σὲ ἀσπάζομαι. Ὁ φίλος σου Ἀπόστολος τοῦ Νέστορος. »

Δὲν σου χαλῶ τὸ χατήρι, φίλατε Ἀπόστολε τοῦ Νέστορος, καὶ ἰδοὺ, καθὼς βλέπει εἰς ἄλλην στήλην, παρατείνω τὴν προθεσμίαν μέχρι τῆς 15 Νοεμβρίου. Ὅπως τότε βέβαια θὰ ἤμπορῆσεν νὰ ψηφίσῃς καὶ σὺ, καὶ οἱ ἄλλοι ἀκόμη φίλοι μου, τοὺς ὁποίους μέχρι σήμερον ἠμποδίσαν διάφοροι αἰτίαι, ὅπως σὲ, καὶ δι' αὐτὸ δ' ἀπειτούμενος ἀριθμὸς δὲν συνεπληρώθη. Βλέπεις δι' ἡτο ἀνάγκη νὰ παραταθῇ ἡ προθεσμία, καὶ δὲν τρέχεις κανένα κίνδυνον νὰ στενοχωρηθῇς καὶ θάσθενησῃς βαρύτερα. Σοῦ εὐχομαι ἐξ ὅλης καρδίας περαστικά.

Ο ΕΡΑΝΟΣ

Ἄν ἔγραφα διὰ τὴν προηγουμένην ἑβδομάδα τὴν λέξιν « Ὀφθαλμολογία », εἶπε, δι' αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔπρεπε νὰ τὴν γράψω ἔσθ' ἄμ' ἀνάμ' τὸν χάνι. Ἡ ἰδέα διεδόθη, ὁ ἐνθουσιασμός ηὔξησεν, ἡ κίνησις ἐδιπλασιάσθη. Ἄλλοι στέλλουν ἀπὸ μίαν δραχμὴν, ἄλλοι ἀπὸ δύο, ἄλλοι ἀπὸ πέντε, ἄλλοι ἀπὸ ἑκατὰ, ἄλλοι ἀπὸ δεκαπέντε . . . καὶ ὁ ἔσθ' ἄμ' ἀνάμ' τὸν χάνι, ὁ ὁποῖος μέχρι ὄρας ἔχει τὸ ρεζέρβ, μοῦ ἔστειλε δεκαεὶ δραχμὰς ! Καὶ εἶνε ἄπειροι αἱ ἐπιστολαί, καὶ αἱ ἐκδηλώσεις, καὶ αἱ ἐνέργειαι, καὶ αἱ προτροπαί, καὶ τὰ συζητήρια.

Τὸ πλεῖστον εἶνε, δι' εἰς ἄλλαν αὐτὴν τὴν κίνησιν πρωταγωνιστοῦν τὰ κορίτσια. Φαντασθῆτε δι' τὰ τρία τέταρτα τῶν μέχρι τοῦδε εἰσοδημάτων προέρχονται ἀπὸ κορίτσια. Εὖγε εἰς τὰς νεαρὰς Ἑλληνίδας ! εὖγε !

Καὶ μίαν ὀδηγίαν, τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν τῶν οἱ συνέσπεροντες : Τὸ Ταμεῖον τοῦ Ἐράνου εἶνε ὀλιγοσύνολον χωριστὸν ἀπὸ τὸ Ταμεῖον τῆς Διαπλάσεως. Ἐπομένως περισσεύματα συνδρομῶν, ὑπάρχοντα ἐκ τῆς περυσινῆς ψηφοφορίας εἰς τὸ γραφεῖόν μου, καθὼς καὶ γραμμάτια ἄδρων, δὲν ἰσχύουν διὰ τὸν Ἐράνον. Διὰ τῶν χρημάτων τούτων ὁ συνδρομητὴς μόνον συνδρομὴν δικαιούται νὰ πληρώσῃ, ἢ νὰγοράσῃ εἶδη, πωλούμενα εἰς τὸ γραφεῖόν μου. Ὅταν λοιπὸν θέλῃ νὰ συναισφῆρῃ διὰ τὸν « Ἑλληνοπαῖδα », πρέπει νὰ στείλῃ ἄλλα χρήματα, μετρητά.

Ἄγγελε τῆς Ἀγάπης (Τ. Γ. Ζ.) δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον, ἀπ' οὗ σ' ἐνεθουσίασε τόσο τὸ Χαρισμόσυνον Ἄγγελμα

διότι ἂν ἤξεύρω τὴν καλὴν σου καρδίαν, δὲν ἐπαρθεῖν ὅμως εἰς τὰ οικονομικά σου. Τὸ κυνηγητικὸν ἐκεῖνο ἐπιστόδιον μοῦ ἐπροβέβησεν ἀληθινῶν . . . ἀγαθῶν.

Βεβαίως, Σέλευσκε Κεραυνέ, ὁ πρόθυμος συνδρομητὴς εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ καὶ περισσότερα ἀντίγραφα τῆς ἐπιστολῆς, οὗτε ἡτο ἀνάγκη νὰ το εἴπω. Ἄλλ' εἰς τὸ ἄλλο ζήτημα δὲν ἔχεις δίκαιον.

Ἄν ἔγραφε καθένας πρὸς τὸν φίλον του, ὅπως ἤθελε, ἐπὶ χρήματα στέλλοντα πρὸς ἐμέ, ἰδοὺ εἶ ἀποκρῶν ἂν ἐγίνετο ; Ὁ Ἄ γράφει αὐτὸ πρὸς τὸν Β, ὁ Β πρὸς τὸν Γ, ὁ Γ πρὸς τὸν Δ καὶ ὁ Δ πρὸς τὸν Ε. Ἄς ὑποθέσωμεν δι' ὁ Β θέλει νὰ στείλῃ τὸν Ἐράνον του. Τὴ θὰ κάμῃ ; Ὁ φίλος του Δ τοῦ γράφει ἐπὶ χρήματα στέλλοντα πρὸς ἐμέ. Ὅθ' αὐτὸ τα στείλῃ. Διὰ τὸν ἴδιον λόγον ὁ Δ θὰ τα στείλῃ κατόπι πρὸς τὸν Γ, ὁ Γ πρὸς τὸν Β, ὁ Β πρὸς τὸν Α, καὶ τέλος ὁ Α πρὸς τὸν Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως. Δοιπόν, ὅλη αὐτὴ ἡ φασαρία καὶ ἡ γροντοβιὴ δὲν ἀποφεύγεται, ὅταν ἡξεύρωσιν οἱ δι' τὰ χρήματα στέλλοντα ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸ γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως ;

Τὴ πολλὰ γραμματόσημα, Καρδία ἐπὶ Πέτραν ! Ἡ Κική δὲν ἔχει λόγους νὰ σ' εὐχαριστήσῃ. Ἐμῶς δι' ἔγινε πλεον καλὰ καὶ ἐχάρηκα. Ἐπιβίω δι' τώρα θὰ μου γράψῃς συχνότερα. Εἶμαι εὐτυχὴς διότι τὸ « Ἰπὲρ Πατριδὸς » σὲ διεσκέδασε τόσο κατὰ τὴν ἀσθενίαν σου, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ εὐχαριστήσῃς τὴν οἰκογενεῖάν σου, δι' ὅσα καλὰ μοῦ διαβιβάζεις δι' αὐτὸ.

Ζήνων Στωϊκὸς, αἱ ἔσοται τῆς Ἐκατονταετηρίδος τοῦ Σολωμοῦ, αἰ ὁποῖαι, ὅπως αἶε ἔγραφε πέρυσι ὁ κ. Φαίδων, εἶχεν ἀναβληθῆ δι' ἐφέτος, ἀναβλήθησαν καὶ πάλιν, ἐπ' ἀορίστῳ φαίνεται, διότι ἡ Ἐπιτροπὴ, ἡ ὁποία ἐσχηματίσθη ἐν Ζακύνθῳ πρὸς τοῦτο, δὲν κατῶρθωσε νὰ συνῆξῃ τὰ απαιτούμενα χρήματα. Ποῖος πταίει δὲν ἤξεύρω. Ὅς πρὸς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας, ἡ Διεθνὴς Ἐπιτροπὴ ἀπέριψε τὴν εὐχὴν τῆς Ἑλλάδος, ὅπως νὰ τελοῦνται πάντοτε οἱ Ἀγῶνες εἰς τὸς Ἀθήνας, καὶ δι' αὐτὸ τὰ προσεχῆ Ὀλύμπια θὰ γίνωνται εἰς τὸ Παρίσι. Ἀλλὰ θὰ κάμωμεν καὶ ἡμεῖς ἐδῶ τὰ Παναθηναῖα.

Κρῖνε τοῦ Κάμπου, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω ἐκ τῶν νέων. Ἄν δὲν σου ἤρσε τὸ πρῶτον, δὲν πταῖω ἐγὼ, διότι τὸ ἐξέλεξα μόνον ἀπὸ τὰ ἄλλα ποῦ ἐπρότεινες, τὰ ὁποῖα εἶτε δὲν ἦσαν ἐλεύθερα, εἶτε δὲν μου ἐφαίνοντο κατάλληλα, — ἀλλὰ πταίεις σὺ, διότι ἐπρότεινες ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον δὲν ἐνεκρίθη ὁ ἴδιος. Ἐγὼ ὑποθέτω δι' ἅμα μοῦ προτείνῃ ἓνα ψευδώνυμον, αὐτὸς τὰ ἐγκρίνῃ καὶ τὰ πέντε, ὥστε ὅποιον τοῦ ἐκλέξῃ νὰ τὸ δέχεται εὐχαρίστως. Ἐγὼ δίκαιον ἀγαπᾷ μοι ; Σοῦ τὰ γράφω αὐτὰ, διότι χωρὶς νὰ θέλω καὶ χωρὶς νὰ εἶνε ἀνάγκη, σ' ἔκαμα νὰ ἐξεοῦσῃς μίαν δραχμὴν.

Ἡ Ἀμφιλύκη ἔχει ἔξοχον διδασκάλισαν διὰ τὰ γαλλικά. Φαντασθῆτε δι' μίαν μαθήτρια, παρ' αὐτῆς καὶ μόνῃς διδασκόμενα, ἔδωκεν ἐξετάσεις καὶ ἐπῆρε δίπλωμα ἀπὸ τῆς ἑδοῦ Γαλλικῆς Σχολῆς. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ μάθουν καλὰ γαλλικά, ἄς εἰδοποιήσουν δι' ἐμοῦ τὴν Ἀμφιλύκην.

Ἐνεκρίθη τὸ ψευδώνυμον σου, Ζήνι Δαρδανεῦ, καὶ ὅλοι σου αἱ παραγγεῖλαι ἐξετελέσθησαν. Τὸ νέον σου ψευδώνυμον δεκτὸν, Φρούριον τῆς Χαλκιδίδος

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίας : Ὁ Ἐθνικὸς Ἰνστιτούτος πληροφορεῖ τὴν Μεταρχολογικὴν Ναυτοπούλιν δι' αἱ φωτογραφία τοῦ πλοίου εἶνε ἔσοι καὶ θὰ τὰς στείλῃ προσεχῶς — ἡ Χιονόλευκος Περιστέρα ἀσπάζεται τὸ Ἀγρονομικὸν Ἐθνος καὶ τὴν Πριγκίπισσαν τοῦ Ἀχίνου — ὁ Κόδρος ἀσπάζεται τὸν Σιφῶν Σωκράτην καὶ τὸν Δουλοῦδον τοῦ Βουνοῦ, λυπεῖται δι' ποῦ δὲν ἔχοι εἰς τὴν Πόλιν διὰ νὰ τὸ γνωρίσῃ καὶ προσωπικῶς. — ἡ Ἀττικὴ Νυφὴ ἀσπάζεται τὴν Μικρὰν Περιγῆτριαν καὶ τὸν Πατραϊκὸν Κόλπον μετὰ τῆς ἀδελφῆς του — ἡ Σερωνοπούλιν Λορέντιν ἀσπάζεται τὸ Ἀνθοφόρον Κάριστορον — τὸ Ἰον

τοῦ Ἀγροῦ ἀσπάζεται τὴν Ναυτοπούλιν καὶ ζητεῖ ταρχικά τῆς Φιλοδόξου Ἑλληνίδος — ἡ Λευκωσιτικὴ Διακὰδία συγχαίρει τὸ Πενθὸν τῆς Ἐρήμου διὰ τοὺς στίχους του — ἡ Ταῦ γένη πληροφορεῖ τὴν Δερουχέτην δι' εἶνε περὶ τὸν νὰ κρυπτεται ὑπὸ ψευδώνυμον, διότι τὸ ἔμαθε.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους ! Σοῦσσορον (Σ. Ρ. αὐτὸ σοῦ ἐξέλεξα : Διαβολία ἔχομεν πολλὰ καὶ γίνεται μεγάλη σύγχυσις : πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἀρέσκια τῆς πρώτης ἐπιστολῆς σου) καὶ Τατάτην (Κ. Κ. γράφε μου σὺ καὶ ἔνοια σου : φίλησέ μου ὅλα τὰ ἀδελφάκια.)

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΑΠΟΡΩΝ

Ἡ φιλάτη μου Πολυξένη Γ. Κέκκη [ΕΕ] στέλλει τὴν ἐπὶ ἀμένον ἐπιστολήν. τὴν ὁποῖαν καὶ δημοσιεύω ἀνεπισημόν :

« Ἀξιότιμη κ. Παπαδόπουλε, « Κατὰ τὸν παρελθόντα Ἀπρίλιον ἐνέγραφα συνδρομητρίαν εἰς τὴν « Διάπλασιν » πτωχὴν τινα κόρην, προστατευομένην ὑπὸ τῆς συνδρομητριας σαῖς Θεραπεινίδος ἐπὶ Μουσαῦ.

Ἐπειδὴ γνωρίζω ὁποῖαν λύπην ἤθελεν αἰσθανθῆ ὅταν δὲν θὰ ἴδωντο νὰ λαμβάνῃ τὴν « Διάπλασιν » ἀποστέλλω ὑμῖν ἐγκλειστως ὀρ. 10, ὅπως ἀνανεώσατε τὴν συνδρομὴν της διὰ τὸ ἔτος 1900, διότι ἐπιθυμῶ ὅπως ἡ χαρὰ αὐτῆς τε καὶ ἐμοῦ διαρκέσῃ ἐπὶ πλέον.

Μεθ' ὑπολήψεως Π. Γ. ΚΕΚΚΗ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ νύταλ- λάξουν : ἡ Ἐλαία τῆς Λευκάδος μετὰ τὴν Ναυτοπούλιν καὶ Ἑλληνικὴν Σημαίαν — ὁ Δευκοκίμωνος Αἰγιάδος μετὰ τὸν Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν, Σωτήριον Σ. Σταυροπούλιν καὶ Ἀγεμοτοροβίλον — ὁ Λεοπαδάλιος μετὰ τὴν Ἑλένην Καραπούλου, Ζεβὰν καὶ Ἐξορίστην Ἑλληνίδα — ἡ Κωματικ

τοπούλα της "Ανδρον με την Βίγλαν, "Ιατρών των Σοφιστών και Πανσιονόβελον — ή Λιμνοθάλασσα του Μεσολογγίου με την Βασιλίδα της "Ερήμης, Γλυκίαν Καρδίαν και Κοραλίαν Μασαί — ή Π. Α. Κουλοφής με τον Βασιλέα των "Ορών και Α. Παλαγγιωρίων — ή Δημ. Ν. Δημητριάδης με τον "Ιατρών των Σοφιστών. Μενεξεδένιο Μπουκατάκι και "Ι. Ίωαννιδίου — ή Θεογένης με τον Νουταλάγο "Ελλάνα, "Αρχαίδη και Γρονιάρη — ή Τσουχίρα με την Γλυκίαν "Ελλάνα, Καρδίαν Μουσική και Στέλλαν "Εμμανουήλ — ή "Εωθινόν "Ασμα με την Βασιλίαν Ζηνοβίαν και "Εωθινόν "Αστρον — ή Πέλλω με την Ναυτοπόλιν, Γουλιέλμου Τέλλου και Γλυκίαν "Ελλάνα — ή Δεδός της "Ιδης με τον "Ανθος της "Ιδης, Κρητική Σμυλιαν και Κρητική "Αδραν — ή "Αγγυρολογιστάς με τον Σώρον "Ελλά, Σαρδανάπολιον και Μισοκαλόκορον.

Από ένα γλυκό φίλακι στέλλει ή διάπλασις προς τους φίλους της : Αταβύριον Ρόδου (δεν ήτέρω αν ή στατιστική σου είνε ακριβής, διότι πολλά κορίτσια έχουν άρσενικά ψευδώνυμα, και τανάπαυιν άμέ τή ούδέτερος ;) Κυρατζουσα Θάλασσαν (πίσιος ή το λάθος ;) "Εθνικόν "Υμνον ([Ε] διά τήν ώραίαν επιστολήν σου τήν πάθημα της αύλαίας άρκετά με διεσκέδασες ;) Χιονόλευκον Περιστεράν (τί εύμορφή χάρτα σ' εύχαριστώ πάρα πολύ ;) "Ελληνίδα του Βεράβ (γράφεις ως αληθής ελληνίς ή περί ής μ' έρωτάς, είνε μόν συνδρομήτρια, άλλ' όχι πλέον εν ενεργεία ; έδωσα παράτασιν της προθεσμίας, ώστε εύμορφη τήν ψηφισή ; τή Δελτίον δέν είνε απαραίτητον τή στέλλω χάρτα να τον αντιβασίλειά, άλλα έπιτολή ;) Μικρόν Πιαρίσταν (άρεσκέως, όταν γίνη "Επιτροπή εκ Συνδρομητών, θά σε προσκαλέσω ;) Τροσκ Δαγνοδάκι (Κυρία ή Δεσποινίς, έπι των "Υμνων — daines ή demoielles d'honneur ; — όνομάονται αι εύγενείς κυρλαι ή δεσποινίδες, αι όποιαι ύπηρετούν εις τή "Ανάκτορα ως ακόλουθοι ή ύπασισταίρια της Βασιλίσσης ;) Α. Α. Μελετόπουλον (αι προτάσεις σου θά δημοσιευθούεν εις τή προσεχές ;) "Αδικημένον, Μαρκήσιον Χαυταλεύραν (σε συγχάριω διά τή εύγενή σου αισθήματα ; δυστυχώς όμως δέν μου έπιτρέπεται να συστήσω εις τους φίλους μου βιβλίον, του όποιου άγνωστό τή περιεχόμενον ; νομίζω ότι συμφωνεί και με δικαιοσύνη ;) Ναυτοπαίδα (εύχομαι περαστικά ;) Πτηνόν της "Ερήμης ([Ε] διά τήν ώραίαν σου έντυπώσεις εκ του "Υπερ Πατρίδος ; εύχαριστώ και τόν άγαπητόν θεόν σου δι' όσα καλά ειπες δι' αυτό ;) Κέδρον (με μεγάλην μου χαράν έλαβα επιστολήν σου ύστερ' από τόν κηρόν βραβεύει έστειλα αυτά που μ' έρωτάς, γίνονται και έκεί και πολλοί φίλοι μου ήρχισαν ήδη ;) αλλά έννοεις « μυστικόν τήν τρόπον ;) Παρήγορον "Αγγελον ([ΕΕ] διά τήν άπόφασιν, ή όποια μαρτυρεί τήσιν φιλομουσίαν και τήσιν άγάπην προς έμέ ;) Κεραιόν (με συνεκίνησεν ή επιστολή σου ως προς τήν πληροφορίαν σου, δέν τήν δημοσιεύω, διότι δέν γνωρίζω εις τί άφορά ; όχι ότι δέν έχω έμπιστοσύνην εις σέ ; άλλα όχι ; άρχην δέν δημοσιεύω πληροφορίας των όποιων με διαφεύγει ή έννοια ;) Δεσπάρδαλιν (όχι ; τή μεταφράζομεν άλλως, ζητούντες τήν άδειαν από τούς ξένους συγγραφέας ;) "Ασπροποταμίτην (εύχαριστώσας τήν άδελφούλαν σου και ειπέ τής ότι περιμένω να μου γράψη ;) Τρικυμιώδη Μαλαράν (άρ' ου περάση άκμήν όλιγος καιρός και ένεργήσθω πρέπει ή "Επιστολή, τότε θά θέσω εις ένεργείαν και τή μέσον τήν όποιαν προτείνεις ;) από τήν ώραίαν επιστολήν σου, μου ήρεσεν ή φράσις « τή Καθηκόν ποτέ δέν ύπερβαίνει τή όρια των δυνάμεων εκάστου ; » α, ήθελα να τή έουν ύπ' όψει των όλοι οι φίλοι μου ;) Μονογενή (εύχε ! εμπρός ;) Λευκήν Πεταλούδαν (πολύ άπορώ με αύτήν

την άκατανοήσιον του ταχυδρομίου ! σου έστειλα εκ νέου τή φύλλα, μαζί με τή « "Υπερ Πατρίδος » και αναμένο τή έντυπώσεις σου ;) Βίγλαν (μα αιώνας τόνον όλιγα και « εν βία » θά μού γράψης ; . . .) "Αδριανόν Σπυροκαμήλον (καλώς ήλθες ! τί χαριτωμένη επιστολή και πώς έλυπηθήκα που τήν διεκοφες τόνον γρήγορα ; κάνομεν δε, τι εύμορφήν διά να γίνη τή περιόδικόν μας τελειότερον ; άλλα δυστυχώς εις τήν μικράν "Ελλάδα τή μέσα είνε όλιγα και άτελή ; τās εγκαρτίους μου εύχάς διά τούς γάμους της άδελφής σου, της παλαιάς μου φίλης ;) "Ιονίον Νήσον (είμαι κατευθυνόμενη από τās ένεργείας σου ; εύχε !) "Αρχήν (ή όποια θάρσλην ή έσκαπθόν ;) "Αρχινάρονον Θεμιστοκλέα (και τούτα ποιήσας, κάναμεν μη άριέται ;) "Αττικήν Νύκτα ([ΕΕ] διά τήν ώραίαν τήν επιστολήν σου ;) Στρομυπολήν Χορηγόριαν, Στήθεμα της Μαί' ή κ. (άν τή γαρτσίσημα είνε θεαλεπία, ναι ; ή κ. Φιδών σε εύχαριστεί διά τή ζωήν ένδιαφέρον σου ; επί τρεις έβδομάδας άνεβλήθησαν οι "Αθηναϊκοί Περικταίοι χάριν της « "Αμύνης του Χωρίου ;) "Ιον τή "Αγροθί ([Ε] διά τήν επιστολήν, ή όποια πολύ μ' εύχαρίστησε ;) Σαμιακήν Σμυλιαν (σε συγχάριω διά τās άρραβώνες της άδελφής σου, τούς όποιους μου άναγγέλλεις ή Σειμονιάτικη Διαπάδα ;) Ταβρέτην (σε κάμωμεν δε, τι πρέπει, — όπως έκαμες ήδη σύ, — και άς γίνη δε, τι θέλη ;) Βρετανικόν Δέντρον, Πικραμένην Καρδούλαι, Τρικυμιώδη Λευκάταν (σ' εύχαριστώ διά τās προσπαθείας σου ; έστειλα τή τετραδιά ;) "Ασπρο Κάρθονο (γράφω μου λοιπόν συχνά, άφ' ου σου άρέσει τόνον να λαμβάνεις άπάντησεις ;) Γραβιάν (όχι ; ή πρότασις γίνεται άπαξ ;) Σ. Δημακόπουλον (χαίρω που έγινες καλά ;) Ζήτην, "Ομιλήτρον της "Αγίας, "Ανατόλιν Ναυτοπόλιν της "Αττικής (ή τή "Αγία ;) Δριάδα Νετρούπη (κατετέθη τή πρόσισμα εις τή Ταμείον των "Απόρων ;) Μικρόν Τυμπαριστήν, Πενταμένον Καρχήσιον (εύχαριστώ ;) Τέκνον της Δίμητρος (έστειλα ;) Κανακώσιν (έστειλα ;) Βουρλοροκέταν κτλ. κτλ.

Εις όσας επιστολάς έλαβα μετά τήν 2 "Οκτωβρίου, θάπαντήσω εις τή προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις στέλλονται μέχρι της 22 Νοεμβρ.

Ο κέρτης των λύσεων, επί του όποιου δέν να γράφωσι τās λύσεις των εις διαγωνίζομενοι, πηλείται εν τή Γραφείον μας εις φακέλλους, αν έκαστος περιέχει 20 φύλλα και τιμάται φρ 1

568. Δεξίγορφος.
Τρία γράμματ' αν ένώσης
Μ' άνωτέρηρον γνωστόν,
Με τή τέσσαρα δέ κάμης
"Ενα φαγητόν . . . παστόν.
Έστία ή υπό του Μπαμ-Μπουμ

569. Συλλαβόγορφος.
"Επιρρημα τή πρώτον μου, ως και τή δεύτερον μου
"Ομηρικόν ; τόν "Ολυμπον θά ίδης τή σύνολόν μου.
Έστία ή υπό του Γουλιέλμου Τέλλου

570. Στοχειόγορφος.
"Επί της θαλάσσης κείμαι
"Ανθος όλοι με καλούν,
Πλήν έγω άνθος δέν είμαι
Κι' άνθος δέν να γίνω πάλι
— "Αλλά τώρα άληθινά,
"Αν μάλ' άδής τή κεφάλι.
Έστία ή υπό του Λυσσάρτου [Ε]

571. Αίνιγμα.
"Όταν μ' άνθη είμαι πελεγμένοσ σε μυρική,
"Όταν τρία μ' άραιρέσας, σε φοιλή.
Έστία ή υπό τη Καρδίος υπό Πέτρον

572. Κεκοιμημένον Κυβόλλεζον.
1. — "Υθρις ή παρ' άλίαν έπαινος λογίζεται.
2. — "Εν τή "Αδη νύν ουκ έστι μετάνοια.

3. — Γράμματα χρή μαθείν και μαθόντα νούν έχειν.
4. — "Ο κόσμος στρέφεται περί τόν μέγαν άξον
[να του.
Έστία ή υπό Γ. Ζερβού

573. Τρίγωνον πρός δύμπληρωσιν.
* * * * Σ
* Δ * * Ν
* * * Ν
* * Ν
* Ν
Σ
Έστία ή υπό του Τζι-Τζι-Μπουμ-Μπουμ

574—577. Δογοπαίγνια.

1. — Ποία λιμνή έχει άποθάνη ;
Έστία ή υπό του Βροτολογοσ "Αρεω
2. — Ποία πόλις θέλει να γίνης Α ;
Έστία ή υπό του Λυσσάρτου
3. — Τίνος διουλλάθου λέξεως, αν βγάλης μίαν συλλαβήν, μένον τρεις ;
Έστία ή υπό του Πενταλόου Ζερβου
4. — "Ηξέυρετε ποίος είνε ό σκοπός του Βασίλειος ;
Έστία ή υπό της Καρίας [Ε]

578 — 579. "Ασεία Παρορμήματα.

1. — "Υθρις νόμιζε των φύλλων, τās πτυχάς.
2. — "Ο Μύλος ποιασός έχει άφρονον ούλήν.
Έστία ή υπό του Σκίτηρου του Διδος
580. Παίγνιον.
Πώς ή αριθμός 29 εύμορφή να γίνη 30, αν άραιρέσωμεν μίαν μονάδα ;
Έστία ή υπό του Βαρβαλοπούμπου

581—583. Μεταμορφώσεις.

1. — "Η "Αρκτος διά 5 μεταμορφ. να γίνη "Όνος
2. — "Η Μήλος διά 7 μεταμορφ. να γίνη "Ιος
3. — "Ο Σύριος διά 7 μεταμορφ. να γίνη Γάλλος
Έστία ή υπό του Κιθαροδού Αριστεού

584. Φωνεντόλιπον.
π-κς-πλλ-κρσ-κρτ-κ-μκρ-κλθ
Έστία ή υπό του Ελληνικού Λιόθραμας

585. "Ελληνοδύμφωνον.
η-ωα-ααουα-π-αη-εσι
Έστία ή υπό του Παναγιώτης Ι. Μουσοπούλου

586. Γρίφος.
τόποι
τόποι και τόποι ή
τόποι
Έστία ή υπό του Γουλιέλμου Τέλλου

Λ Υ Σ Ε Ι Σ

των πνευματικών άσκήσεων της 24 και 31 "Ιουλίου ε. ε

431. Πυραλίσ (πύρ, "Αλυσ). — 432. "Ανδεις (άν, δεις). — 433. Πέρκη, πύκη. — 434. Λιχανός, λιχάνος. —

435. Χ (άπαρχής). — 436. Σ Γ Η ΕΙΣ (ούδεις) Υ Ο Ρ ΠΡΟΣ (ΠΡΟΣΑΤΙΟΝ) ΑΡΟ ΑΡΙΣΤΟΣ (ΑΡΙΣΤΟΣ) ΘΕΟΓΝΙΣ

437 — 439. 1. "Η Πρίγκηπος ΑΙΡ 2. Είς τήν "Ιμέραν της Σικελίας — 3. "Οι τή μέν σε δέ — Ε Σ Σ

440. "Υπ' ουδένος θάγαπηθ ή μηδέν' άγαπών. — 441. Κυβερνήτου νοσούντος θλον συμπάσχει τή σκάφος. — 442. "Εκ των ίδιων τάλ' όλτρια.

443. "Ερμάριον (έρμα, Ρίον). — 444. Δύτη (αύ, γή). — 445. "Αρχις. — "Αρατος. — 446. Ραφαήλ-Φάληρα. — 447. "Ο ποιητής Διονύσιος Σαλωμάς.

448. ΠΑΡΙΣ 449. "Η καλή ήμέρα από τή Α Α πρὸ φαινεταί. — 450. "Εθεσεν εις Δ Υ τήν γραμμήν τρεις άδελφάς. — Ο Ρ 451 — 453. Γινόμενης της αν ΣΟΥΣΑ ταλλαγής διά της συλλαβής σου, σχηματίζονται αι λέξεις : Γαρούνας Ρουμαρία, παρονασία, Μαρονασία, άρουρα. — 456 ΚΙΑΔΑΡΙΣ — ΜΕΛΙΣΣΑ (Κίμων, "Ιερα, Δήλος. "Απλς, Ρωσία, "ΙσΤός, ΣμΑρς). — 457. Ου τή μέγα βοήν ευ έστι, τή δέ ευ μέγα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Ευνοιστώμενον υπό του "Υπουργείου της Παιδείας ως τή κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις τήν χώραν ήμῶν ύπηρεσίας και υπό του Οίκουμηνικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
"Εσωτερικού δραχ. 7. — "Εξωτερικού φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαί άρχονται τήν 1ην εκάστου μηνός και είνε προπληρωτέαι δι' εν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
"Εν "Ελλάδι λεπ. 15. — "Εν τή "Εξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ εν "Αθήναις
"Οδός Αίόλου, 117, έναντι Χρυσοστηλαωτιστικής

Περίοδος Β'. — Τόμ. 6ος. Έν "Αθήναις, τήν 16 "Οκτωβρίου 1899 Έτος 21ον. — Δοκ. 43

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια 'Ιδε σελ. 340.)

"Εφ' όσον έπροχώρουσ διά μέσου του όρουσ, ή Παλουάζος άνησυχεί όλονέν περυσότερον έντρομος δέ άνεπήδησεν, όταν έξαφνα είδεν εμπρός του, εις άπόστασιν πενήτην βημάτων, καμμία τριανταριά άνθρώπους, ρακενδύτους, βλοσυρούς, άπαισίους, οι όποιοι είχαν σταματήσει εις τούς τρεις συνοδοιπόρους.

"Εξαρνα οι άνθρωποι αυτοί άνεγνωρίσαν τόν ιερέα. Και άμέσως, ως να εκινήθησαν δι' έλατηρίου, έφώρμησαν...

"Ο Παλουάζος ένόμισεν ότι ήλθεν ή τελευταία του ώρα. Διά τούτο, μετ' έκλήξεως τόν βαθείας όσον και εύχαρίστον, παρετήρησεν ότι οι άνθρωποι εκείνοι έσπευδον να πλησιάσουν μένον τόν πάτερ "Αλόνσον, τόν όποιον περιεκύκλωσαν μ' εκδηλώεις μεγάλου σεβασμού, κατασπαζόμενοι τās χειράς του και εκβάλλοντες κραυγάς χαρμοσύνης.

"Αφ' ου παρήλθεν ή πρώτη στιγμή της διαχύσεως, οι φίλοι του ιερέως ήρχισαν να κυττάζουσ λοξώς τούς δύο Γάλλους.

"Ο δόν "Αλόνσος δέν έταράχθη ποσώς, έξήγησε δέ όπως ήμπορεσε καλλίτερα εις τόν ίππότην, ότι οι άνθρωποι εκείνοι άπετέλουσ τήν γ κ ο υ ε ρ ί λ λ α γ, της όποίας ήρχετο ναναλάβη τήν αρχήν.

Τήν έποχήν εκείνην, εν "Ισπανία, δέν ήτο σπάνιον πράγμα να ίδη κανείς ίερείς επί κεφαλής τοιούτων σισών, πολεμουήτας κατά των ξένων έπιδρομέων. Πολλοί εκ των ιερωμένων τούτων αρχηγών έδοξάσθησαν, ή δέ ιστορία διεφύλαξε τās όνόματα των ιερέων Μερίνου και Μίνα, οι όποιοι στρατεύματα συήψαν προς τή γαλλικήα πολέμιασ συνήμας φονικωτάτας.

"Ολαι αι κοινωνικαί τάξεις είχαν όπλισθ ή προς υπεράσπισιν της πατρίδος των.

Οι γκουερίλλεροι έξέθεσαν εις τόν δόν "Αλόνσον τās τελευταία πολεμικα γυγονότα και έπαρουσίασαν εις τόν αρχηγόν δύο κατασκόπους, αι πληροφορία των

όποιων, ως είπον, πολλακίς απέβησαν εις ατούς έπωφελέσταται.

"Αλλά φαντασθήτε τήν έκπληξιν των δύο κατασκόπων, άνεγνωρίσαν τούς αξιοτίμους κυρίου Ρενώ και Μπρόουν, περι του ποιού των όποιων έχάτως τούς είχε πληροφορήσ ή πράκτωρ Βελαμής!

"Ο "Επίτροπος έπατούσεν επάνω εις άναμμένα κάρβουνα, όσην ώραν οι δύο κακούργοι συνωμίλιον με τόν ιερέα.

"Όταν ή συνωμία έτελειώσεν, ό δόν "Αλόνσος έπλησίασε τούς Γάλλους και κατα πάσης προσβολής εκ μέσους των ισπανών, και ότι ουτε ήμπορούσεν ουτε ήθελε να κάμη τή περισσότερον, άφ' ό,τι έσυμφωνήθη μεταξύ των εις τή Κάδιξ. "Ητ' άμετάπειστος!

"Ο Ρενώ και ό Μπρόουν δέν έχασαν ουτε συλλαβήν εκ της συνδιαλέξεως ταύτης' άμέσως προσεπάθησαν να πείσουν τόν ιερέα να τοις παραδώσ τούς δύο εύπατρίδας, διά να τους έχουσ ως όμήρους.

« Οι επτά γάλλοι ήρχισαν μανιωδή ιπποδρομίας. » (Σελ. 346, στήλ. γ'.)

από τή περιλαίμιον, τόν έσεις και τή είπεν :
— "Εγώ είμαι εδώ ή αρχηγός, και προσέξατε καλά, διότι θά μου πληρώσετε με τήν ζωήν σας τήν ζωήν των δύο φίλων μου!
Και άφίσας αναούδους τούς πανούργους, έπέστρεψε πλησίον των Γάλλων και τους συνεβούλευσε ναναχωρήσουσ άμέσως. Τούς έδωσε πιστοποιητικόν, διά να

φύσουσ χωρίς εκδίκησιν τόν θάνατον των συντρόφων των.

Είς μάτην ή ίππότης και ή έπίτροπος τή έξήγησαν, ότι ή Ρενώ και ή Μπρόουν ήσαν κακούργοι άτιμοι, ικανοί να διαπράξουσ τās πάντα, άκρόμη και προδοσίαν, και ότι δέν άνήκουσ ειλικρινώς εις κανένα, άλλα πότε εις τόν ένα και πότε εις τόν άλλον, άγόμενοι πάντοτε υπό του ταπεινότερου άτομικού συμφέροντος' ό πάτερ "Αλόνσος τοις άπεκρίθη, ότι δέν τους είχαν υποκαθ ή άλλο, είμη να τους κρατατεύσ, κατ' άπάσης προσβολής εκ μέσους των ισπανών, και ότι ουτε ήμπορούσεν ουτε ήθελε να κάμη τή περισσότερον, άφ' ό,τι έσυμφωνήθη μεταξύ των εις τή Κάδιξ. "Ητ' άμετάπειστος!

"Ο Ρενώ και ό Μπρόουν δέν έχασαν ουτε συλλαβήν εκ της συνδιαλέξεως ταύτης' άμέσως προσεπάθησαν να πείσουν τόν ιερέα να τοις παραδώσ τούς δύο εύπατρίδας, διά να τους έχουσ ως όμήρους.

"Αλλά και προς ατούς έπίσης ή δόν "Αλόνσος έφώνη άμετάπειστος. Οι πανούργοι ήθέλησαν να έπιμείνουσ ή ίερεύς τοις έστρεψε τās νότα. Τότε ή Ρενώ έχαμεν ότι θυμόνει, άλλ' ή δόν "Αλόνσος τόν ήρπασεν

από τή περιλαίμιον, τόν έσεις και τή είπεν :
— "Εγώ είμαι εδώ ή αρχηγός, και προσέξατε καλά, διότι θά μου πληρώσετε με τήν ζωήν σας τήν ζωήν των δύο φίλων μου!
Και άφίσας αναούδους τούς πανούργους, έπέστρεψε πλησίον των Γάλλων και τους συνεβούλευσε ναναχωρήσουσ άμέσως. Τούς έδωσε πιστοποιητικόν, διά να